

'המורה, מה זאת אומרת למה איחרתי?! אני קמתי מוקדם בבוקר, ואז נזכרתי שאת תמיד אומרת שבשביל להגיע רחוק צריך לחלוט חלומות, אז חזרתי למיטה והלכתי לישון!...

פרשה מאירה

נתינה משמחת

בפרשת השבוע "כי תבוא", מזכרת מצות הבכורים. כאשר יש לאדם פרות משבעת המינים, עליו לקחת את הפרי הראשון מכל סוג ולהביא אותו לכהן בבית המקדש. המצוה הזו מצטרפת למצוות נוספות של נתינה, שגם הן מזכרות בפרשה, כמו התרומות והמעשרות שיש לתת לכהן וללוי.

התורה אומרת למביא הבכורים: "ושמחת בכל הטוב אשר נתן לך ה' אלקיך ולביתך אתה וללוי והגר אשר בקרבך". כאשר אדם נותן משלו לכהן, ללוי או לכל מי שנזקק לכך - אז הוא יכול באמת לשמח בכל מה שיש לו!

אבל איך זה יכול להיות שבגלל שאני נותן למישהו אחר, אני יותר נהנה ושמח במה שיש לי?

התורה מלמדת אותנו שהספוק והשמחה האמיתיים באים יחד עם העזרה להזלת וגמילות החסדים. דוקא על ידי הנתינה לאחרים אנחנו מרגישים טוב יותר עם מה שיש לנו. מי שיוזע לתת לאחרים, נהנה הרבה יותר ממה שיש לו וממה שהוא זוכה לקבל, וכך הוא יכול לשמח הרבה יותר!

עלון ערוץ מאיר להורים ולילדים
כרשת כי תבוא תשפ"א

שאלות בפרשה

1. מה פירוש המילה 'טנא'?
2. על אילו הרים היה מעמד הברכה והקללה בכניסה לארץ?
3. השלימו: "ארור משגה _____ בדרך".
4. בכמה דרכים ינוסו האויבים מפנינו, אם נשמור את התורה?
5. השלימו: "ברוך אתה בעיר וברוך אתה _____".
6. על מה נכתבה התורה בכניסה לארץ?
7. בזכות איזו מצווה ה' ישקיף על האדמה ויברך את עמו ישראל?
8. כיצד נקרא ה'ארבה' בפרשה?

חידת חדגא: חפץ שמוזכר בפרשה בקשר לביכורים, ומופיע שוב בברכות והקללות שבפרשה. באיזה חפץ מדובר?

חידת פולקע: אחת מהברכות שאנחנו אומרים בסימני ראש השנה, מקורה בפרשת השבוע. היכן?

הבדלים בביכורים

מצאו 7 הבדלים בין האיורים!

תמונות בפרשה

מצאו למה רומזות התמונות, מתוך הפרשה!

- מי לא עובד אפילו יום אחד לפרנסתו? שומר לילה!
 - איש אחד הלך לפסיכולוגית. היא נתנה לו דף ואמרה שיצייר בית. האיש צייר את הבית בצד של הדף. כשהאיש סיים לצייר, הפסיכולוגית שאלה אותו: 'למה צירת את הבית רק בצד של הדף?' והאיש ענה לה 'מכיון שהבתים במרכז יקרים נורא'...

סליחות נאמנות סיפור לשבת

עזרי הפסיק את העבודה ופנה לחדר המנהל. הוא ציפה לשיחת נזיפה, אולי אפילו להודעת פיטורין.

אך כשנכנס עזרי לחדר המנהל נכונה לו הפתעה: המנהל ישב ליד השולחן כשעל פניו חיוך רחב. על השולחן היו שתי כוסות תה מהבילות, וצלחות שעליהן פרוסות עוגה משובחת.

"שב, עזרי ידידי", פנה אליו במאור פנים. עזרי לא הבין מה קורה.

"עזרי, דע לך שמעולם לא חשבתי לרגע למנוע ממך את אמירת הסליחות. בוודאי ובוודאי שלא חשבתי לפטר אותך", אמר המנהל. "כשבאת לבקש ממני לאחר מדי יום לצורך אמירת הסליחות, חשבתי מיד לומר לך: 'בוודאי! אתה העובד מספר אחת כאן, אין שום בעיה שתאחר לצורך חשוב שכזה!'. אבל אז נזכרתי במשהו וידעתי שזו ההזדמנות שלי לבצע אותו".

עזרי לא הבין על מה המנהל מדבר, אבל הוא המשיך להקשיב בסקרנות.

"עזרי, אתה יודע שאתה באמת העובד מספר אחת במפעל. המפעל איתך הוא לא אותו מפעל שהיה לפני שבאת. לכן כבר לפני כמה וכמה שבועות התחלתי לחשוב על אפשרות הקידום שלך. למעשה רציתי כבר למנות אותך לסמנכ"ל... אלא שהיתה לי מניעה אחת. עם כל העבודה הנהדרת שלך, אתה עובד במפעל תקופה קצרה של פחות משנה. זו תקופה שאינה מספיקה כדי לוודא שאתה אכן אדם נאמן. כדי שתהיה סמנכ"ל אני חייב לדעת שאתה אדם ששומר אמונים למקום עבודתו. דבר שכזה קשה לדעת אחרי תקופה של כמה חודשים בלבד.

כששאלת אותי על הסליחות, החלטתי להעמיד אותך בניסיון מול הנאמנות שלך על עקרונות חשובים. עכשיו אני שמח לבשר לך, שדווקא בגלל שהחלטת שלא לוותר על המנהג החשוב שלך באמירת הסליחות במניין על אף החשש הכבד מאיבוד מקום עבודתך - אתה זוכה עכשיו בקידום ואני ממנה אותך לסמנכ"ל המפעל.

כי מי שנאמן כל כך למסורת שלו ולערכים שעליהם הוא גדל, יהיה נאמן גם למקום עבודתו בצורה השלמה ביותר! ועכשיו - בכבוד, תאכל מהכיבוד שהכנתי לכבוד המאורע המשמח..."

עזרי היה עובד נאמן במפעל השטיחים שבו הוא עבד. הכל אהבו אותו: מהעובדים הפשוטים ועד לבחירי המפעל. הוא היה מסור לעבודתו וגם אהב לעזור לאחרים. כאשר סיים את המשימות שהיה אמור לבצע באותו היום, פנה עזרי לחבריו ושאל אותם כיצד יוכל לעזור להם. מאז שעזרי נכנס לעבודה במפעל לפני כשנה, תפוקת המפעל השתפרה מאוד. העובדים הצליחו לסיים את משימותיהם בזמן, וכך היו כולם מתקדמים למשימות הבאות.

עברו החודשים וחודש אלול הגיע. עזרי נוהג ללכת לסליחות במניין באופן קבוע. הוא מעולם לא החמיץ זאת. גם השנה תכנן עזרי לומר סליחות במניין כמו תמיד, אלא שמניין הסליחות היחיד ביישוב הקטן בו הוא גר מתקיים בשעה שבע בבוקר, לפני תפילת שחרית. עזרי ידע שאם הוא יאמר סליחות במניין הזה, הוא יאלץ לאחר בשעה לעבודה.

עזרי לא רצה לוותר על הסליחות במניין ופנה למנהל המפעל. מנהל המפעל לא היה שומר תורה ומצוות, אבל עזרי קיווה שהוא יבין לליבו. "אדוני המנהל יודע שמנהג רבים מהדתיים לומר סליחות בחודש זה במניין. אני אאלץ לשם כך לאחר בתקופה הקרובה בשעה בכל בוקר. האם זה בסדר מבחינתך?"

בדרך כלל המנהל היה אדם טוב, אבל הפעם הוא הפתיע בתשובה שלילית נחרצת: "לא, עזרי. אתה יודע שהמפעל מתנהל כיום רק בזכותך. איני יכול לוותר על שעת עבודה שלך במשך כל החודש. זה לא ייתכן!"

עזרי הצטער לשמוע את התשובה, הוא ניסה לשכנע את המנהל אך המנהל התעצבן ואמר: "עזרי, תשובתי לא תשתנה. אתה צריך להתייצב כאן בשעה הרגילה מדי יום". המנהל לא הסתפק בכך והוסיף: "ואם זה לא יקרה, אני אצטרך לשקול שוב את העסקתך כאן".

התלבטותו של עזרי היתה קשה מאוד. הוא לא היה בטוח שעליו לסכן את מקום עבודתו כדי להתפלל סליחות במניין. מצד שני הוא הרגיש שהוא לא מסוגל לוותר על מנהגו החשוב. בסוף הגיע עזרי לכלל החלטה: אני לא מוותר על הסליחות, ויהי מה.

עזרי החל ללכת לסליחות מדי בוקר, וכצפוי נאלץ לאחר בשעה לעבודה. עזרי ידע שהדבר עלול לעלות לו ביותר, אך החלטתו היתה אמיצה.

בימים הראשונים מנהל המפעל העלים עין ולא אמר לו דבר. אבל אחרי כשבוע שלח המנהל את אחד העובדים: "קרא בבקשה לעזרי בדחיפות!"